

ÁLDÁS AZ ELSUHANÓKRA

Megáldani az elsuhanókat, lehajtott ablakon kitekintve azt, aki meghajol a természet ereje előtt, és a gazt kapkodja ki a földből, jókívánságok szenteltvizét spriccelni a fociedzésen vezényszóra forgolódoó fiúkra, kik most tanulnak meg ölni vagy együttműködni, mozgás örömeiben létezni vagy eredményre görcsösen ráfeszülni, rivalizálni. Tömjénné áldani a dohányfüstöt, mellyel a kocsmá előtt állók hódolnak áhítatosan az alkohol istenének, áldást kívánni a volánnál mobilozóra, baleset nélkül érjen haza, kapcsolatai izzanak fel, mint túlhevült elektromos vezeték, elevenítő vágyai teljenek be, önromboló, mást romboló kívánságai célra szegzett fegyverét ejtse ki kezéből, jöjjön kéz, amely segít a terhet vinni a cipekedőnek, sör, konzerv, káposztafej himbálózik a szatyorban, dobol a hőség kalapácsa a fejben.

Megáldani az elsuhanókat, az út menti árok fűvét kaszával beretváló, szájsarokba csipentett staubtól hunyorgó, napfeketítette arcú, borostás közmunkást, ki kazalba gyűjti jószágnak a zöldet, ki zacskóba gyűjti a szemetet, melyet mi, autósok hintünk el kétes áldás gyanánt jártunkban-keltünkben, gondolva, köd előttünk, köd utánunk, gondolják, az árokpart senkié, ezért a miénk sem, az árokpart mindenkié, ezért a miénk is, otthagyjuk DNS-ünket elszórt palack száján, harapott uzsonnán, megáldani szemétszedőket, megáldani szemetelőket, kérni, a távolsági buszmegállóban félszegen, pisai ferdetoronnyként várakozó mamikát ne sújtsa járatkimaradás, legyen maszk nála, védettségi igazolvány, gondosan összekészített retiküljéből ne hiányozzék a csekk, melyet feladni a városba megy, ne kelljen dadognia, hát nem elfelejtettem, Uramisten, mi lesz velem.

Megáldani az elsuhanókat, kérni, a lejtőn felfelé kínlódó biciklisnek pedálját tapossa láthatatlan láb, induljon meg vele az aszfalt futószalagja, javítson a megdönthetetlen időeredményen, ölthessen rózsaszínű vagy sárga

trikót, melytől átváltozik a test is ógörög szoborrá, érje utol, s hagyja
maga mögött a hajsolt tökéletességet, legyen test és lélek, akinek
bőrét árnyak cakkozzák, karcsú menetszél simítja, villámló napsütés
öleli,
megáldani az út mentén fel-alá riszáló lányokat, kiknek szexisre
csicsázott,
sárga, rózsaszínű mezekbe öltöztetett teste se saját tulajdona,
agyukat, érzékeléseiket kimarta a szégyen, az erőszak,
a megnevezhetetlen
perverzió, mely minden résen keresztül elárasztja őket, mely horzsolja,
szabdálja, metéli minden szervüket, felzabálja lelküket, miközben
hároméves kislányuk ott táncikál a bokor túloldalán lenge kis ruhában,
nincs kire hagyni, látja legalább az életet, az alagút végén felvillanó
pénzt, a stricik rettegését, mert nemcsak az ő késük éles, hanem a
konkurenciáé is, mindig vannak elintézetlen ügyek, áldás a stricikre,
kegyelem csókja forrjon tetovált alkarjukra, ríjanak, mint kisgyerek,
miközben nézik, a megfordított hógömbben időtlen idők óta mint
havazik,
megújuló, fáradhatatlan, visszafordíthatatlan tisztulással mint havazik.

EGY ÁRVA TROLL

Egy árva troll milyen megindító!
Estére otthonába tér
a szűk megélhetésért végiggürcölt,
gyűlölt munkanap után,
melynek során elátkozta undok
főnökét, s egyenként a főnök
összes felmenőjét,
dédanyját és ükapját,
és azt kívánta, bárcsak válogatott
kínzások közepette múlna ki
minden munkatársa,
kik minden lépten-nyomon

(ezt tudja pontosan,
hátral is van szeme),
összesúgnak mögötte, röhögik,
tartják utolsó, lúzer senkinek.
S a pihenés édes nyugalma helyett
még akkor támadja le,
s cincálja szét idegszálait
felesége, ez a rettenetes szipirtyó,
kinek a szája be nem áll,
panaszai és szemrehányásai pedig
áradatként plafonig töltik fel
a szobákat, hol levegő híján
csak megfulladni lehet.
S közben az átokrossz két kölök
iszonyú zörejek közepette egymást öli,
cseppet megszeppennek, ha rájuk üvölt
valaki, de kisvártatva ugyanolyan
elviselhetetlen hangerőn és kéjjel
folytatják a vad bandaháborút.
A troll fejében lassan tetőzik a lárma,
s amikor koponyatérfogata megtelik,
legszívesebben öngyilkos merénylőként
robbantaná fel magát,
de nincs kéznél robbanószer,
így hát bevágja szobája vagy a konyha
ajtáját, s magára maradva rávetődik
mobiljára, gépére vagy tabletére.
És felkeresi pár kedvenc oldalát,
legjobb a politika,
de az összeesküvés-elmélet sem smafu,
végső soron megteszi bármi,
kutyás chat, költészet, kismamablog,
csak kiokádhassa végre a lángot,
mely szüntelen emészti legbelül.
És bőszen védi mások ellenében
a hazát vagy épp Európát,
szóban leöldös minden árulót,
aki nem elég nemzeti vagy nem elég toleráns,

lasú tűzön pirítja őket, heréli,
anyjuk mesterségét vastagon emlegeti,
felmegy a profilokra, gúnyt űz
puhány testekből, gusztustalan arcokból,
helyesírás alapján leparasztoz,
hergel, akasztat, tombol és fröcsög.
Ilyenkor, bár magamagát nem látja,
átszelleml, megtelik étellel,
szemei csillognak, ajka piroslik,
hisz izgalomban megnyalta imént,
lám, valósággal megszépül a troll,
és úgy néz ki, mint egy átlagos ember,
ki élvez, amit tesz éppen,
ki élvez életét.
Pár óra múltán végül kiadja mérgét,
hamuszín arccal, plötytyedt gerinccel,
slattyogó papuccsal ballag aludni,
hisz holnap várja egy a maihoz
mindenben hasonló munkanap.
(És persze az árva troll lehet nő,
lehet gyerek, lehet idős, lehet fizetett,
még az is lehet, hogy rendben az élete,
csak muszáj néha eresztenie a fáradt gőzt...
Ki tudja, ki rejtőzik pontosan
egy-egy kamuprofil vakablaka mögött.)